

Aga kuda toitis ennast öppetaja, leib taal oli,
aga ühtegi märga — ? Waata, kohes esimesel pää-
val tuli kana, puges ka warjule kus meesgi oli,
munes seal ühe muna ja läks ära, ilma et oleks
heält teinud ja inimesi sennia juhatanud muna
otsima. Prents wöttis muna, leikas leiba juure
ja sõi tänuliku südamega. Kana tuli nönda iga
pääw ja iga pääw sai mees sūa. Aga sel pää-
val, kui soovagi linnast äraläks, kana enam ei
tulinud, ja mees kuulis sūs ka oma warjupaigast
rahvast ütlewa ja õiskawa : „noh, nüüd on rahu,
juba läksid!“ Mis sūs muud, kui Prents läks
ka ja läks fessamal öhtul veel würisti juure. Kui
see teda nägi, arivas esmalt väinu enese ees ole-
ma, aga sai pea aru, et oli inimene, linn liba,
nagu meie köök. Nüüd kuulas öppetaja lugi laie-
malt järel ja kui oli kuulnud, wöttis mehe käest
kinni, läks temaga akna juure, heitis temaga
pölweli maha ja mis naad seal tegid ja kõnele-
sid, ei keegi saanud seda kuulda, üks aga kuulis,
Jumal ülewel, fest temal on tänu ja liituse
ohwrist hea meel. —
